

Escenes veïnals (X)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

El somriure d'un clown

Hi ha somriures que maten, sobretot si són a primera hora del matí. De coi riu aquell home? Potser s'ho ha passat bomba tota la nit i encara porta el nas de pallaso posat d'alguna fantasia nocturna que ha viscut amb la seva amant. O potser era la seva dona i com que s'ho han passat tan bé se li han fet les set del matí i apa a treballar amb el nas posat. I que diran quan arribi a la feina? Fot ràbia aquesta gent que riu de bon matí. Amb la mala llet que porto jo! A veure, no siguem tan mal pensats, punyetes! Potser és d'una ONG i està la mar de feliç perquè se'n va a un país africà a fer gran tasca i vinga aquí criticant-lo rera el semàfor! I a sobre no té pressa, el molt bandarria quan es posa verd! Això, això vull pensar que és d'una ONG! Ahhh, és clar...de plassos sense fronteres! Ara ho entenc no té pressa ja per arribar a l'aeroport ja que l'avió surt al migdia. On deu anar? Potser l'esperen més companys a l'aeroport i pensaran de pressa i correns algún número per quan arribin a aquell poblat on només hi ha nens mutilats i avis cecs. Per un moment vull pensar el següent:

Entre bombes i entre morts,
un somriure apaga el dolor
de mil hores de tortures i dissorts.
Entre bombes i entre morts,
el somriure d'un 'clown'
ajuda a oblidar el dolor
de tantes hores
d'insomni i malson.